

jebb a hídkábel síkos meredekjén és folyton azt ismételtette vérző, habzó, reszkető ajkával:

— Nem vagyok gyáva, nem félek a golyótól, ti vagytok ott lenni, ti vagytok a gyávák..., Gyáva, gyáva, gyáva csőcselék, én nem félek... Tudjátok... én most megmutatom nektek...

Ebben a pillanatban a tömeg ijedt, őrzöngő, borzalmas üvöltésben tört ki:

— Jaj, jaaaj, jaaaaj... hangzott fel egy egyetemes, dermesztő, égbe-kiáltó jajgatás... aztán eldördült egy lövés... Bálint megtántorodott, a szívéhez kapott, hátrabukott, egy pillanattig csüngött lefelé a láncon, aztán a teste félrefordult és... jaaaaj... kivágódott balra, a hídtet felé, aztán egyet karikázott még a levegőben és tompa zuhanással elterült a villamos sineken.

*

A mentők megállapították, hogy a zuhanás is halálos lett volna, de az örült revolvergolyója átjárta a szívét és már halott volt, amikor teste elterült a hídon. A halál oka: revolverlövés.

Bálintot nem a báró pisztolygolyója ölte meg. Nem. Revolvergolyóval ölette meg magát.

Surányi Miklós.

A GYERMEKSÉG PRÓFÉTASÁGA.

*Szörnyek barlangja lett a nagyvilág,
Isten képmásán csúfság púpja nőtt:
a gyűlölet — és bombát rejt a púp.
A nevetésünk farkas-nevetés:
tépő fogak vigyorganak mögötte.*

*Foszló hullákon sarjad a vetés,
foszló hullákat rejteget szívünk:
kigyóvetésként állnak álmaink...
Ránkfeketültek minden kinjaink,
mint elátkozott mesebeli erdő...*

*Se hinni, sem nevetni nem tudunk.
Te hinni tudsz. A lomha hegyeket
hited jármába szépen befogod
s úgy húzzák, mint a bamba bivalyok
arany játékszer-szekeredet, Gyermek!*

*Boldog vagy, mi csak bűnözni tudunk.
A nevetésed az Isten szívéen
valamikor mint almagaly virult...
Latrok barlangját verjed meg vele:
hátha tavaszt nyit az elbúsult erdőn.*

A nevetésed nemzetközi nyelv:
 a mindenféle fajta angyalok
 a nyelveden dicsérik az Urat.
 A nevetésed szívek közti hid.
 Gyermek, próféta, prédikálj minékünk!

Én láttalak a réten játszani,
 midőn goromba, martalóc Vihar
 jött... villám-sarkantyúja villogott...
 Te ránevettél: ő is nevetett
 s játékuul hagyta néked a szivárványt...

Én láttalak. A bálból jött haza
 fanyaron pubifrizurás anyád.
 Nevettél rá... a szive énekelt
 s féltett emléjét néked adta át,
 holott az udvarlóknak tartogatta.

Én láttalak hajótörött Család
 hullámszásában mint egy szigetet.
 Egymástól mérföldekre elvadult
 a férfi és nő... bölcsőd nevetett
 s a roncsokat hajóvá mágnesezte...

Én láttalak. Rohant a gyorsvonat:
 gögös csehek, üzött zsidók,
 bús magyarok préselten ültek ott.
 A levegőben szinte töröket
 hullattak a szemek a szűk kupében.

Én láttalak. Álltál a közepén,
 mint rózsaszínű ópium-pipa,
 a nevetésed szétsugározott:
 szivott belőled cseh, zsidó, magyar
 s te rajtad át családdá melegedtek...

Gyermek, próféta, prédikálj nekünk!
 Anyánk csókjával bebalzsamozott
 szűz gyermekségünk szunnyadoz szivünk
 egy kis zugában förtelmek alatt...
 Gyermek, próféta, csókold ki belőlünk!

Kietlen testi, lelki nyomorok
 karavánja vonul a föld felett...
 Gyermek, tekints ki szemem ablakán,
 ne vess, ne vess a karaván felé
 s büvöld őket tavaszi hegedükké...

Mécs László.